

visse Arealer udgaa af Pantet, tinglæse, og derefter benytte Obligationen til Konvertering. Men denne saakaldte Relaksations-Paaatagings Tinglæsning er i det hele saa billig, at det ikke spiller nogen Rolle, og det er altsaa en Udvej, som i Virkeligheden fuldkommen maa tilfredsstille min ærede Kollega. — Jeg maa derfor meget holde paa, at man ikke indlader sig paa at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 2, idet det gaar ud paa at sige, at Gjendommen kan formindstes saa meget det skal være og dog vedblive at være den samme Gjendom. — I øvrigt skal jeg erkende, at min ærede Kollega har nogen Ret i at sige, at det ikke er det allerheldigste Udtryk, der er brugt i vort Forslag, hvor der er Tale om en Forøgelse eller Formindstelse „i Tiden mellem de to Pantstætninger“. Naar vi have brugt det Udtryk, der kendes fra Loven af 1887, er det, fordi vi ikke have villet gøre nogen Forandring paa det Punkt, da enhver jo ved, hvad der menes dermed. Derfor tror jeg ogsaa, at man kunde slaa sig til Ro dermed, der er ikke nogen Anledning til, at gøre det om.

Ændringsforslagene Nr. 3 og 4 af min ærede Kollega skal jeg tillade mig at anbefale. Nr. 3 er kun en Redaktionsændring. Nr. 4 er, det erkender jeg villig, en god og priselig Forbedring af Lovforslagets knudevede Sprog. — Derimod maa jeg fraraade Nr. 5. Der staar nemlig deri en Bestemmelse, som vil være meget byrdefuld, og det er jo ikke det, vi tilstgite, at gøre Lovforslaget byrdefuldt. Der staar nemlig der, at „disse Gebyrer kunne forblive ubetalte i den i foregaaende Paragraf omhandlede Frist af 3 Maaneder, for saa vidt den paa-gældende Obligation ikke forinden begæres udleveret fra Tinglæsningen,“ hvori ligger, at dersom Obligationen begæres udleveret fra Tinglæsningen, skulle Gebyrerne betales. Det er imidlertid ganske overflødig, det er kun en ufornøden Ulejlighed for den vedkommende. Tænk det Forhold, som er saa sædvanligt, at den ny Panteobligation udstedes i Dag, tinglæses i Morgenen og udleveres i Overmorgen med Retsanmærkning om den hidtil paahvilende Gæld. Saa skal efter dette Ændringsforslag Retsgebyrerne betales. De blive ganske vist betalt tilbage en Gang i Tiden, men Pengene skulle betales, og der opstaar et Regnskabsvæsen. Det er til ingen Verdens Nytte, og denne Foranstaltning vil være byrdefuld baade for den, der skal føre dette Regnskab, og for den, der skal udlægge Pengene. Det vil ikke medføre nogen som helst Nytte, og jeg tror derfor, man skal blive staaende ved den Affattelse, Lovforslaget har i § 2. Der er

ikke nogen Betænkelighed ved Ordene i Slutningen af § 2 „indtil Retten til Stempel-frihed er godtgjort“. Det følger nemlig af § 1, at denne Ret ikke kan indtræde senere end 3 Maaneder efter Dokumentets Udstedelse.

Med Hensyn til denne Bestemmelse om de 3 Maaneder, skal jeg i øvrigt gøre opmærksom paa, at den i mange Tilfælde virker uheldigt, og der er heller ikke nogen Grund til at bibeholde en saadan Bestemmelse. Jeg kunde ønske at opløse dette ved et nærliggende Eksempel, og jeg skal der nævne det, at en Mand har pantsat sin Gjendom ved en Obligation, som ikke kan opsiges, lad mig sige, i dette Øjeblik tidligere end til December Termin i Mar. Han opsiges saa denne Obligation og faar bevilget af Kreditforeningen et Laan, som er tilstrækkeligt til at indfri den. Han lader den ny Obligation tinglæse og faar den udleveret med Retsanmærkning. Men han kan altsaa ikke indfri den tidligere Gæld og heller ikke faa Kreditforeningslaanet berigtiget, uden at der træffes særlig Foranstaltning. En saadan særlig Foranstaltning er i alt Fald tidligere bleven truffet i den Kreditforening, som jeg særlig kender, og formodentlig træffes den ogsaa nu, idet man vistnok har fulgt den Væne, som da blev givet. Man er der gaaet frem paa den Maade, at Kreditforeningens Direktion har tilladt vedkommende at benytte sig af den øjeblikkelig gældende Kurs til at sælge sin Obligation til den Kurs, da det er givet, at man ikke kan vide, hvorledes Kursen vil blive til December Termin. Man kan saa iudsætte det derved indvundne Beløb i en solid Sparekasse, f. Eks Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, og deponere Sparekassébogen hos Kreditforeningen til Sikkerhed for Indfrielsen af den Gæld, han er i til Kreditforeningen. I saadanne Tilfælde vil Manden ved 3 Maaneders Fristen være afftaaren fra at benytte Lovens Bestemmelser om Fritagelse for Stempel- og Tinglæsningsgebyr, idet han nemlig ikke inden 3 Maaneders Forløb vil kunne indlevere den indfrieede Obligation; han vil ikke kunne indlevere den før December Termin, og dette Forhold vil være temmelig byrdefuldt for ham. Den Slags Ting kunne meget ofte indtræffe; jeg ved fra den tidligere Konvertering, at det ofte er indtruffet, og at Folk i saadanne Tilfælde ikke kunde benytte Sempelserne efter Konverteringsloven. Det er imidlertid ganske urimeligt. Der kan ikke fra Administrationens Side ansføres nogen Grund til, at det skal være saaledes. Der kan meget let raades Bod paa denne Be-